

РЕШЕНИЕ

№ 6595

гр. София, 20.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7830** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. чл.203 – 207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е, след като с искова молба от [фирма] с ЕИК[ЕИК], чрез упълномощен адв. Д. от САК, на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, са предявени срещу Националната агенция за приходите /НАП/ обективно съединени иски за сумата от 68 318,11лв. общо за претърпени имуществени и неимуществени вреди от отменени като незаконосъобразни два ревизионни акта.

Настоящото дело е образувано въз основа на определение № 5958 от 10.08.2020 г. по адм.д.№ 838/2020г. на АССГ за разделяне на съдебното производство.

С молба от 16.08.2020г. исковата молба е уточнена, като в производството по настоящето дело се претендира присъждане на имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разходи за обжалване по съдебен път на Решение № ПО-100/10.09.2018г. на зам. директора на ТД на НАП С., в частта, в която е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. №080022-023-0002977/16.08.2018 г., общо в размер на 1394 лв., включващи: държавна такса за жалба от [фирма]; платено адвокатско възнаграждение за представителство по адм.д. № 10191/2018 г. на АССГ – 600 лв.; присъдено на ТД на НАП юрисконсултско възнаграждение – 500 лв.; такси и разноски на ЧСИ Т. В. разноски и такси по изпълнителното производство, образувано от ТД на НАП за събиране на

присъденото юрисконсулско възнаграждение в размер на 244 лв.

Твърди се, че описаните вреди са резултат от незаконосъобразното ПНПОМ изх. № С180022-023-0000524/ 13.02.2018г., издадено в хода на ревизия, приключила с ревизионен акт (РА) № 22221516008914-091-001/ 05.02.2018г. и ревизия, приключила с РА № Р-22002218004417-091-001 /15.04.2019г. и двата отменени като незаконосъобразни, съответно с решение № 974/09.07.2018г. и решение № 1690/07.10.2019г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” (“ОДОП”) – С. при Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (НАП)

Ищецът посочва, че постановленията за налагане на предварителни обезпечителни мерки чрез заповед на банкови сметки и недвижими имоти на ищеца са издадени по искане на ръководителя на ревизията, като твърди, че, ако не е било незаконосъобразното установяване на публични задължения, нямало да е налице основание за налагане на обезпечителните мерки. Ищецът претендира, че незаконосъобразното установяване на публичните вземания се установява от отмяната на ревизионните актове, като претендира, че отмяната им е основание за възникване на отговорността по ЗОДОВ. Наложеният без основание обезпечителни мерки счита за незаконосъобразни независимо от спазването на процедурата. Отмяната на ревизионните актове още в досъдебната фаза, според него, доказва незаконосъобразността на действията на органите на НАП и издаваните от тях в хода на ревизията актове, какъвто акт е искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Ищецът моли исковата молба да бъде изцяло уважена. Претендира разности.

Ответникът, Националната агенция за приходите, в писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуален представител, оспорва иска и моли съдът да го остави без уважение като неоснователен и недоказан. Счита, че не са налице предпоставките по чл.1 от ЗОДОВ – липсва пряка връзка между отменените ревизионни актове и претендираните вреди, излага доводи, че обезпечителното производство е самостоятелно от ревизионното, а наложените обезпечителни мерки с постановления на публичния изпълнител, не са незаконосъобразни актове. Изложени са подробни съображения по всяка от претендираните суми, в това число и довод, че на основание чл.129, ал.6 ДОПК, за недължимо внесени суми на основание акт на органи по приходите, е налице специален ред за обезщетяване по чл.129, ал.6 ДОПК. Претендира юрисконсулско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатения от ищеца адвокатски хонорар.

Участващия в производството прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че искът е основателен и доказан и моли да бъде уважен.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221516008914-020-001/14.12.2016г. е възложено извършване на ревизия на ищеца [фирма] за определяне на задължения за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди от 2010 г. до 2015г., задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м.12.2010г. до м. 11.2016г. ; за данък по чл.42/49 по ЗДДФЛ за периодите от м.12.2010 г. до м.11.2016г. и осигурителни вноски по КСО за периодите от м. 12.2010г. до м.11.2016г

В хода на ревизията, по искане на ръководителя на ревизията, с ПНПОМ № С180022-023-0000249/24.01.2018г. е наложена възбрана върху недвижим имот

двуетажна града, находяща се в [населено място] [улица], запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в банка ДСК, Първа инвестиционна банка и ТБ Т. банк АД и запор върху лек автомобил Пежо, модел 306 с рег. [рег.номер на МПС] .

С ПНПОМ № С180022-023-0000524/13.02.2018г. и ПНПОМ № С180022-022-0009909/26.02.2018г е наложена възбрана върху поземлен имоти № 005076, находящ се в землището на [населено място], [община] с площ 96,827 дка. Постановленията не са обжалвани и са влезли в сила.

С РА № 22221516008914-091-001/ 05.02.2018 г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП-С. са установени задължение за дружеството по ЗКПО в размер на 188632,32 лв. и лихви за забава в размер на 68531,80 лв. и по ЗДДФЛ - в размер на 823,98 лв. и лихви в размер на 792,02.

С Решение № 974/09.07.2018 г. директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП отменя РА № 22221516008914-091-001/ 15.02.2018г. на основание чл.155, ал.4, т.1 и т.2 от ДОПК, с указания за повторна ревизия, да бъде издадена нова заповед за ревизия от друг ревизиращ екип за определяне на задълженията на [фирма] за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди от 2010 до 2015г.

С ПНПОМ № 080022-023-0002977/16.08.2018, издадено от главен публичен изпълнител са наложени запор на средства и възбрана на недвижими имоти по повод на ревизионно производство започнало със ЗВР № Р-22002218004417-020-001/ 30.07.2018г. Предполагаемия размер на публичните вземания е 257163.00лв.

Постановлението е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., който с Решение № ПО-100/10.09.2018г. е оставил без уважение жалбата на [фирма] срещу него. Решението е обжалвано по съдебен ред, като с решение № 3853 от 06.06.2019г. по адм.д. № 10191/2018г. АССГ отхвърля жалбата на [фирма] срещу Решение № ПО-100/10.09.2018г. на зам.директора на ТД на НАП С. и осъжда дружеството да заплати на НАП сумата от 500 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Съгласно представения по делото списък на разноски по чл.80 ГПК и приложените към него фактура № 450 от 07.01.2019г. и платежно нареждане за кредитен превод от ПИБ, за адвокатска защита и процесуално представителство по адм.д. 10191/2018г. По описа на АССГ, [фирма] е заплатило 600 лв. адвокатски хонорар на Адвокатско дружество “С., Б. и партньори” и 50 лв. държавна такса.

Ревизията приключва с РА № Р-22002218004417-091-001/ 15.04.2019г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП С., с който са установени задължения по ЗКПО за 2010г., 2011г., 2012г., 2013г. и 2014г.

С Решение № 1690/07.10.2019 г. директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП отменя РА № Р-22002218004417-091-001/15.04.2019г., издаден при повторната ревизия, в частта за установените задължения за корпоративен данък по ЗКПО за данъчни периоди 2011, 2012, 2013 и 2014 г. и потвърждава акта относно дължими лихви за авансови вноски в размер на 2191,09 лв. за данъчен период 2010 г. като указва, че същото задължение е погасено по давност на основание възражението за изтекла давност и не подлежи на принудително изпълнение.

С постановление изх. № С190022-024-0018064/22.05.2019г., издадено от старши публичен изпълнител в ТД НАП С., наложените обезпечителни мерки са отменени.

Въз основа на тази фактическа обстановка и предвид очертавания от ищеца предмет на иска, настоящият съдебен състав прави следните изводи:

С оглед на така установената фактическа обстановка, искът е допустим. Ищецът разполага с активна процесуална легитимация за неговото предявяване, т.к. в резултат на отменения ревизионен акт заявява претенция на увредено лице от същия. Ответникът разполага с пасивна процесуална легитимация по см. на чл. 205 от АПК, т.к. съгласно чл.2, ал.2 от Закона за Националната агенция за приходите агенцията е юридическо лице. Съдът е местно и родово компетентен за валидно разглеждане на иска по смисъла на общите правила на чл. 132 и 133, ал.1 и 2 от АПК.

Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Исковете се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ. Според чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. За да бъде ангажирана отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, в резултат на което да е причинена вреда, като тази вреда следва да е пряка и непосредствена последица от акта, действието или бездействието му. При липса на някой от елементите на този фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за доказване на предпоставките за ангажиране на отговорността е изцяло на ищеца.

Претендира се, че вредите са причинени от отменените като незаконосъобразни РА. В случая е налице отменен РА, от по-горестоящия административен орган - директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - С. при ЦУ на НАП с Решение № 974/09.07.2018г. Следва да се отбележи, че с посоченото решение РА не е отменен изцяло. В частта, с която РА е установен резултат по ЗКПО относно дължими лихви за авансови вноски за данъчен период 2010г. не е отменен и е подлежал на обжалване по съдебен ред, макар и да не подлежи на принудително изпълнение поради направено възражение за изтекла давност. Това е указано и в самото решение на директора на дирекция "ОДОП" – С. при ЦУ на НАП. Няма данни и твърдения РА да е обжалван в тази част пред съда.

Ревизионният акт е административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, той е издадено от административен орган и представлява властнически акт на органите на администрацията. Неговото издаване е резултат от изпълнението на нормативно възложени задължения, от упражняването на административна правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

Претендира се, че от незаконосъобразните РА са настъпили причинените вреди. Ревизионният акт е отменен, макар и не изцяло, поради което, съдът намира за доказани първата група от визираните по-горе предпоставки - отменен като незаконосъобразен административен акт.

От събраните писмени доказателства се установява, че е налице заплатена държавна такса 50 лв. адм.д. № 10191/2018г. по описа на ВАС, както и 600 лв. адвокатски хонорар по договор с адвокатско дружество "С., Б. и партньори", заплатен по банков път на 09.01.2019г. От представено по делото банково извлечение (л. 141, 142 от делото) се установява, че е платено на ЧСИ Т. А. В. сумата 744 лв., като от запорно

съобщение № 10302/21.10.2019г. (л. 140 от делото) се установява, че от тях 500 лв са присъдените разноски по дело № 10191/2018г. на АССГ, 100 лв – разноски по изпълнителното дело и такси и разноски в размер на 144 лв. Следователно налице е претърпяна от ищеца имуществена вреда, изразяваща се в намаляване на имуществото му със сумата от 1394 лв.

Настоящият състав намира, че не е налице пряка причинно-следствена връзка между отменения РА и настъпилите вреди. Ищецът претендира, че незаконосъобразността на ревизионните актове, обуславя и незаконосъобразността на наложените обезпечения с постановленията, на заделянето и превода на сумата от ЧСИ по сметка на ТД на НАП, платените разходи за оспорване на постановление за предварителни обезпечителни мерки - конкретно вр. Решение № 3853/06.06.2019г. по адм.д. 10191/2018г. на АССГ, с което са присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В мотивите на тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на Върховен административен съд е изяснен въпросът какво е съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия - пряка и непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последица" са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В случая не е налице пряка и непосредствена връзка между издадения ревизионен акт и потърсената от дружеството - адресат адвокатска защита, заплатената държавна такса и юрисконсултското възнаграждение, за което е осъден с решението, с което се отхвърля жалбата му срещу ПНПОМ. Още по-опосредена е връзката с разноските по изпълнителното дело и таксите на ЧСИ за събирането му, които са заплатени, поради неизпълнение на осъдителната част на влязлото в сила съдебното решение. Отмененият РА и разноските по воденето на адм.д. № 10191/2018г. не се намират в отношение на обуславяща причина и следствие.

Дружеството е потърсило адвокатска помощ и е заплатило адвокатски хонорар и юрисконсултско възнаграждение, тъй като е било издадено ПНПОМ изх. № 080022-023-0002977/16.08.2018г., който е отделен административен акт, законосъобразен, съгласно Решение № 23853 от 06.06.2019г. по адм.д. № 10191/2018г. на АССГ, което е влязло в сила.

В производството по чл.203 АПК, вр със л.1, ал.1 от ЗОДОВ , не може да се пререшава решен с влязло в сила съдебно решение въпрос за законосъобразността на административен акт. В тази връзка неоснователни са твърденията на ищеца, че незаконосъобразността на ревизионните актове, обуславя и незаконосъобразност на наложените обезпечения с постановленията за налагане на предварителни

обезпечителни мерки. Производството по предварително обезпечение на вземането е отделно производство макар и в рамките на висящото ревизионно производство и неговата цел е именно да се обезпечи бъдещото вземане, което все още не е установено, с цел защита интересите на фиска и предотвратяване разпореждането с имущество, което би послужило за събиране на установените публични вземания. Несъстоятелни са твърденията на ищеца, че незаконосъобразният РА е единственото условие да бъдат наложени предварителните обезпечителни мерки. В случая в настоящето производство не се претендират вреди от наложените предварителни обезпечителни мерки, а от РА, изразяващи се в разноските по воденето на адм.д. срещу ПНПОМ, за чието издаване РА няма как да е единствено условие, тъй като към момента на издаване на ПНПОМ, РА не е бил издаден, не е съществувал.

Ревизионното производство е различно от обезпечителното. Двете производства протичат по различен процесуален ред, с различни страни и с издаването на отделни административни актове, които подлежат на обжалване по различен ред.

И в практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други, е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Потърсената адвокатска помощ, платения адвокатски хонорар, държавна такса и юрисконсултско възнаграждение за обжалване на ПНПОМ не са пряка и непосредствена последица ототменения РА.

Доколкото претендираните вреди, представляват разноски по воденето на адм.д. № 10191/2018г. по описа на АССГ, то в случая редът за присъждането им е законово регламентиран в чл.161 ДОПК. В чл.8, ал.3 от ЗОДОВ е предвидено, че когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. Следователно направените разноски по съдебни дела биха могли да се претендират по реда на ЗОДОВ, когато не е предвиден специален ред в съответния процесуален закон за присъждането им, какъвто не е настоящият случай.

В писмената защита ищецът твърди, че в административното право не е предвидено производство по отмяна на влезли в сила решения на административен съд, когато се установи, че решението е основано на акт на държавно учреждение, който в последствие е бил отменен, поради което единствения път за компенсация е ЗОДОВ. В случая

ПНПОМ не е основано на РА, тъй като към момента на издаването му РА не е съществувал. А както бе споменато, обезпечителното производство е различно от ревизионното и законосъобразността на ПНОПМ не е обусловена от РА. Именно поради това, е предвидена и възможност за отделното му обжалване.

По изложените съображения, съдът намира, че не са доказани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 1 ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди, представляващи платените от него разходи по обжалване на ПНПОМ с изх. №080022-023-0002977/16.08.2018 г., общо в размер на 1394 лв., включващи: държавна такса за жалба от [фирма]; платено адвокатско възнаграждение за представителство по адм.д. № 10191/2018 г. на АССГ – 600 лв.; присъдено на ТД на НАП юрисконсултско възнаграждение – 500 лв.; такси и разноски на ЧСИ Т. В. разноски и такси по изпълнителното производство, образувано от ТД на НАП за събиране на присъденото юрисконсултско възнаграждение, в размер на 244 лв. и исковата претенция следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.2 ЗОДОВ, своевременно направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да бъде уважено в минимален размер, определен на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова претенция от [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу Националната агенция за приходите за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи направени от ищеца разходи за обжалване по съдебен път на Решение № ПО-100/10.09.2018г. на зам. директора на ТД на НАП С., общо в размер на 1394 лв., включващи: държавна такса за жалба от [фирма]; платено адвокатско възнаграждение за представителство по адм.д. № 10191/2018 г. на АССГ – 600 лв.; присъдено на ТД на НАП юрисконсултско възнаграждение – 500 лв.; такси и разноски на ЧСИ Т. В. разноски и такси по изпълнителното производство, образувано от ТД на НАП за събиране на присъденото юрисконсултско възнаграждение в размер на 244 лв., причинени от отменени като незаконосъобразни ревизионен акт № 22221516008914-091-001/15.02.2018г. и ревизионен акт № Р-22002218004417-091-001/15.04.2019г., издадени от органи по

приходите при ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА [фирма],ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Съдия: